

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਏਐਨ ਗਰੇਵਰ ਜੇ.

ਐਲ.ਡੀ. ਜੈਨ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਪ੍ਰੈਸ, ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 181-ਡੀ

16 ਮਾਰਚ 1966 ਈ.

ਵਰਡਿੰਗ ਜਰਨਲਿਸਟਸ (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਫੁਟਕਲ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ (1955 ਦਾ 45)—ਦਾ ਉਦੇਸ਼—ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਬੀ) ਅਤੇ 19 ਬੀ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ—ਕੀ ਇੱਕ "ਅਖਬਾਰ"—ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੈੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼ਬਦ—ਕੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਬੀ—ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਬੀ—ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਅਖਬਾਰ"

ਰੈ (ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੇਵਾ) ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1955. ਕਿਸੇ ਅਖਬਾਰ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਂ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਜਾਂ ਮਾਸਿਕ ਅਖਬਾਰ ਜਾਂ ਖਬਰਾਂ ਵਾਲੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਘਟਨਾਵਾਂ, ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਆਦਿ।

ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਖਬਾਰ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੈਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰਕ ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। . ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ

ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਜੋ ਹੋਰ ਅਖਬਾਰ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਈ ਹੋਰ ਲਾਭਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਅਖਬਾਰ ਅਦਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇੱਕ ਸਮਝਯੋਗ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਟੈਸਟ ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ

ਕਰਦੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ, 1955 (ਐਕਟ ਨੰ. 45) ਦੇ ਪ੍ਰੋ ਵਿਜਨਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇ 1955) ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਗਲਤ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ (ਏ) ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ 144 ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ : (ਬੀ) ਹੋਰ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 6 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 5.1/2 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ , ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। .

ਐਨਸੀ ਚੈਟਰਜੀ ਅਤੇ ਆਰ ਐਲ ਟੰਡਨ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

SN ਸੰਕਰ, TN ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰਾਓ ਅਤੇ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ,

ਆਰਡਰ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.- ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 181-ਡੀ/ਆਫ 1563, 333-ਡੀ/ ਤੋਂ 347-ਡੀ ਅਤੇ 349-ਡੀ ਤੋਂ 352-ਡੀ/1963 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ: ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1955 (ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ 1961 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਰੀਡਿੰਗ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਰੀਡਿੰਗ ਸਟਾਫ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਦੇ

ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਰੀਡਿੰਗ ਸਟਾਫ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ (ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 12 ਅਗਸਤ, 1961, ਅਨੁਬੰਧ "Q")। ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੰਸੀਲੀਏਸ਼ਨ ਅਫਸਰ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਝੌਤਾ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 12 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਲਾਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 22 ਅਗਸਤ, 1962 ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 20 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ^{੧੧੧} ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਰੈਫਰੈਂਸ ਦੇ ਰੀਡਿੰਗ ਸਟਾਫ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 19-ਬੀ ਨੂੰ ਈ-ਓਨੀਸ਼ਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1962 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ 'ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ' ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ-

ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ 144 ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ;

(ਬੀ) ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 6 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 5.1/2 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ।

ਆਮ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜ, ਆਵਾਸ ਅਤੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਫ. ਈਸਰ ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੈਸ਼ਨ, ਅਰਥਾਤ, ਫੋਰਟਨਾਈਟਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਅਤੇ ਐਟੋਮਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰਕ

ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਅਸਥਾਈ ਸੇਵਾ) ਨਿਯਮ, ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਛੁੱਟੀ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(f) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬੱਚਤ ਧਾਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਮਜ਼ਦੂਰ" ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ 48 ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 44 ਘੰਟੇ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ 38 ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 10 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ *ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ* ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ

ਵਰਗੇ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਿਫਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ 149J ਸਨ, ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿਨ-ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ 176 ਸਨ। ਉਸੇ ਮਿਆਦ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ, ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ, ਟਰੇਡ ਯੂਨੀਅਨ ਐਕਟ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਵਰਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ, ਅਤਿ-ਵਿਅਰਥ, ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵਿਤਕਰਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ

19-ਬੀ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 12 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐੱਫ ਈਸਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਰੱਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਭਾਗਾਂ/ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਦਫਤਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰਕ ਮਾਨਸਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ, ਮਿਸਟਰ ਐਨਸੀ ਚੈਟ ਤੇਰਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਅਖਬਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ ਹਨ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f) ਵਿੱਚ

"ਵਰਕਿੰਗ ਪੱਤਰਕਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਦੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਘੰਟੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਚਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

“2(ਬੀ) ‘ਅਖਬਾਰ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਦਾ ਕੰਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਖ਼ਬਰਾਂ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ;

(f) 'ਵਰਕਿੰਗ ਪੱਤਰਕਾਰ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਖਬਾਰ ਅਦਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕ, ਇੱਕ ਨੇਤਾ-ਲੇਖਕ, ਸਮਾਚਾਰ ਸੰਪਾਦਕ, ਉਪ ਸੰਪਾਦਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। , ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ-ਲੇਖਕ, ਕਾਪੀ ਟੈਸਟਰ, ਰਿਪੋਰਟਰ, ਪੱਤਰਕਾਰ, ਕਾਰਟੂਨਿਸਟ; ਨਿਊਜ਼-ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ-

(i) ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ;

ਜਾਂ

(ii) ਹੋਣ; ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ
hjs ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ
ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ,

6. 1) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ,
ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ
ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਤਾਲੀ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਅਖਬਾਰ ਅਦਾਰੇ ਵਿੱਚ
ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਭੋਜਨ ਦਾ ਸਮਾਂ.
- 2) ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਦੀ
ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਗਾਤਾਰ ਚੌਥੀ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ
ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸਵੇਰੇ 6
ਵਜੇ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਵਿਆਖਿਆ. - ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, 'ਹਫ਼ਤੇ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੈ।

19-ਬੀ. ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਉਜਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ
ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ) ਐਕਟ, 1958 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ
ਪੱਤਰਕਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ
ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰਕ ਮਾਨਸਿਕ ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ।

(ਵਰਗੀਕਰਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਣ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਜੇ ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। , ਲਾਗੂ ਕਰੇ"।

ਹੁਣ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸੇ ਜੋ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗਜ਼ਟ ਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹਿਸਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰੈਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ 29 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ, ਅਸਧਾਰਨ, ਭਾਗ I, ਭਾਗ I ਦੀਆਂ ਛਪੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਰਹੂਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਪੰ. ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਰਹੂਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, 23 ਨਵੰਬਰ, 1963, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ, ਅਸਧਾਰਨ, ਭਾਗ I, ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਿੱਚ 22 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੇ ਛੇ ਉੱਘੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਫਸੋਸ, ਆਦਿ। ਫਿਰ 22 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਹਵਾਈ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਰੇਕ ਮਾਣਮੱਤੇ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਬੰਧ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੀ/ਐਲ ਅਤੇ ਸੀ/2, ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਵਜੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਦਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹਿਸਾਂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ

ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਵਿੱਚ "ਅਖਬਾਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਛਪੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕੰਮ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਦੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਖ਼ਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵੈਬਸਟਰਜ਼ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ "ਖ਼ਬਰ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ-

**** -

2) ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ; ਅਣਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ; ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ਬਰਾਂ; ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ੁਫੀਆ.

***** »

"ਖ਼ਬਰ" ਦਾ ਅਰਥ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਅਖਬਾਰ" ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਇੱਕ ਪੇਪਰ ਛਾਪਿਆ ਅਤੇ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੱਸੇ ਗਏ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਂ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ, ਖ਼ਬਰਾਂ, ਵਕੀਲ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਲਈ, - ਹੁਣ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਿਹਾਰ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ;

**** -

ਰੇਲੈਂਡ ਬੁਰੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਰਡਸ ਐਂਡ ਫਰੇਜ਼ਜ਼, ਖੰਡ 3 ਵਿੱਚ, "ਅਖਬਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬ੍ਰੈਡਸ਼ੈੱਜ਼ ਗਾਈਡ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ 'ਅਖਬਾਰ

ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਾਵਨਾ'। ਹੂਡ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਵਾਬ, ਸਾਬਕਾ ਵਿੱਚ. ਪੀ. ਸਟਿਲਵੈਲ (1) ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬ੍ਰੈਡਸ਼ੈੱਜ਼ ਗਾਈਡ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤੱਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਰੂਪ, ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਆਮ ਅਖਬਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅਲੈਕਸਿਕ ਨਰਸੀਸਮ ਸੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਪੀਐਸਵੀ ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਸੇਲਜ਼ - ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (2) ਦੇ ਬੈਚ ਨੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਕਟਕ ਸਾਅ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 24(1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ "ਅਖਬਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੜੀਸਾ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਜ਼ਟ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਟਿਡ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਐਨੈਕਸਰ ਜੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ

ਅਨੁਬੰਧ "ਏ" ਵਿੱਚ 26.01.1963 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਜੋ ਮਹਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਵੀਰ ਚੱਕਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਮੈਡਲ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ-"ਏ" ਵਿਚਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ¹⁴ ਜਨਵਰੀ, 1963 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਂਡ-ਐਂਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। "ਬੀ" ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 15 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾਲਤ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਬਾਸੂ ਨੇ 5 ^{ਫਰਵਰੀ} 1963 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਮੈਂਬਰ ਲਾਅ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਕਾਰਜਭਾਰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਅਨੁਸੂਚੀ "ਈ" ਵਿੱਚ ਗੋਆ ਦਮਨ ਅਤੇ ਦਿਉ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਵਸਤੂਆਂ (ਮੁਵਮੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ) ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 1963 ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। "L", ਦਿੱਲੀ ਗਜ਼ਟ ਦੀ ਇੱਕ ਛਪੀ ਕਾਪੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਟ, ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤੀ ਨੋਟਿਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ "M" ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਸਿਕ ਦੇ ਸੰਖੇਪਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਲੈਣ ਅਧੀਨ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਸੀਵਰੇਜ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰ। ਅਨੁਸੂਚੀ "ਪੀ" ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰੈਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਾਲਸੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ C/1 ਅਤੇ C/2 ਮਰਹੂਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। 27 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਅਤੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੇ ਛੇ ਨਾਮਵਰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ। ਹੁਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। , ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ, ਵਿਨਿਯਮ, ਆਦਿ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ C/1 ਅਤੇ C/2 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਪੁਰਸਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਵਾਈ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੇ

ਤੱਥ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜਨਤਕ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਾਂ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਜਾਂ ਮਾਸਿਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਜਾਂ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਾਲੀਆ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਨੂੰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਈਅਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ (ਚੌਥਾ

ਸੰਸਕਰਣ), ਗਜ਼ਟ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਕਸਫੋਰਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ-

"----- ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਣਾ; ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਆਦਿ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ; ਵੀ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬਚਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸ

ਪਿਛੋਕੜ ਵੱਲ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਅਖਬਾਰ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (3) ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਖਬਾਰ ਉਦਯੋਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਦਯੋਗ. ਕੁਝ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕੁਝ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਆਖਰਕਾਰ 1952 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 1954 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੈਕਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰੈਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰੂਫ-ਰੀਡਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਕੁਸ਼ਲ ਉਪ-ਸੰਪਾਦਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ

ਪੱਤਰਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਹੋਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਵੀ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਉਦਯੋਗਿਕ ਡਿਸਪਿਊਟਸ) ਐਕਟ, 1955, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਵੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 20 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਅਖਬਾਰ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਐਕਟ, ਪਹਿਲਾਂ , ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੈਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਪਾਈ ਗਈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੂਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1962 ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ

ਰਹੇ ਸਮੁੱਚੇ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਲਾਭ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ, ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ, ਟ੍ਰੇਡ ਯੂਨੀਅਨ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੇਰੀ ਸਵਾਲ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇਨਕਾਰ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਿ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਪੂਰਕ ਨਿਯਮ, ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਵਰਗੀਕਰਣ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇਗਾ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੰਮ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ (4), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਨਾ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ (ਇਨਵੈਸਟੀਗਾ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਵਰਗ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ 1947, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ 1 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੈਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪੰਨਾ 15

'ਤੇ ਮਹਾਜਨ, ਸੀਜੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਇਹ ਲੇਖ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਰਥਿਕ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਇਸਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਖ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਸਮਾਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭੇਦਭਾਵ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸਖਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ *ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਏ.ਯੂ. ਸਰਕਾਰ* (5) ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਤੱਥ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ

ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮਨਮਾਨੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ-14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਮਨੋਰੰਜਕਤਾ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਹੀ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਤੱਥ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੂਟ ਕੀਤਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਨਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨਵੇਂ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ

ਮਨਜ਼ੂਰ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ ਵੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰ ਨੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਅਖਬਾਰ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (3) ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ 'ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਧਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ. ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਖਬਾਰੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਖਬਾਰੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਰਜੀਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ 211 ਵਿੱਚ ਭਗਵਤੀ, ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਭੂਧਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਚੈਂਪਰੀ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (6), ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, (i) ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਭੂਗੋਲਿਕ, ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗਠਜੋੜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਗੋਂ ਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ,
ਭਗਵਤੀ, ਜੇ. ਨੇ ਪੰਨਾ 631 'ਤੇ ਕਿਹਾ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,
ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ
ਨਿਰਧਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ
ਮੰਤਵ ਲਈ ਇੱਕ ਵੇਜ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਸਥਾਪਤ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ. ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ
ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ
ਪੱਖੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ
ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਣ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੇ ਅੰਤਰ 'ਤੇ
ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਖਬਾਰੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ
ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ
ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ
ਰਾਸ਼ਨ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ
ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ

ਤਨਖਾਹਾਂ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ, ਜੋ ਹੋਰ ਅਖਬਾਰੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਈ ਹੋਰ ਲਾਭਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਅਖਬਾਰ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਜਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ, ਇੱਕ ਸਮਝਯੋਗ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਟੈਸਟ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਦੇਸ਼, ਅਰਥਾਤ, ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਚੈਟਰਜੀ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਤਰਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ

ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ 149 | ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁੱਲ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ 176 ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦਿਨ-ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਫਤਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਬਕਾ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ 'ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪਰੂਫ ਰੀਡਰ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ

ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾੜੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ J.9-B ਦੁਆਰਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਸੋਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 19-ਬੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ

ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ
ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ
ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Raj Rani